

Prirkovalci-nov izziv, ki čaka

Prirkavanje, lahko rečemo kar glasba zvonov, je pomemben del »slovenskega« bogoslužja. Podobno kot cerkveno petje, branje Božje besede, ministriranje in ostale službe, potrebuje tudi prirkavanje ustrezno izobražene prirkovalce. Na vseh področjih življenja župnije je opaziti velik napredek, načrten pristop k pridobivanju in oblikovanju župnijskih sodelavcev in s tem tudi celotnega občestva. Služba prirkovalca je še danes prepuščena zgolj dobri volji in iznajdljivosti posameznikov. Prirkovalci so, oziroma naj bi bili skupina, enakovredna ostalim dejavnim skupinam v župniji. V prav ničemer ne smejo zaostajati za mogoče bolj opaznimi skupinami. Vidik, ki je zelo pomemben in žal danes velikokrat zanemarjen ali pozabljen, pa je ustrezna izobrazba prirkovalcev.

Ustrezna izobrazba prirkovalcev

Za lepo pesem zvonov je potrebna tudi ustrezna izobrazba prirkovalcev. Žal so prirkovalci v svojem delovanju še vedno prepuščeni sami sebi. Seveda je temu primerno njihovo znanje tako z glasbenega področja kot vključevanja prirkavanja v bogoslužje. Na vseh ostalih področjih bogoslužja je ustrezno poskrbljeno za primerno oblikovanje in izobraževanje starih in novih bogoslužnih sodelavcev.

Naj naredim vzporedno primerjavo s cerkvenimi pevci in organisti (tudi prirkovalci spadamo v odbor za cerkveno glasbo in petje). Medtem, ko je na področju cerkvenega petja zelo veliko različne literature, strokovnih knjig, raznih pesmaric, revij, notnega gradiva, je področje prirkavanja povsem prazno. Zadnje javno izdano knjižico, ki je podajala nekaj enostavnih prirkovalskih melodij, je napisal Ivan Malavašič in je izšla pred 20-imi leti. Od takrat pa do danes ni na področju prirkavanja izšlo niti eno pisano delo, namenjeno poučevanju prirkavanja, informiranju ali izobraževanju prirkovalcev. Še danes so prirkovalci po večini samouki. Seveda na ta račun trpi tudi lepota prirkavanja in usklajenost z bogoslužjem.

Poleg povsem strokovne izobrazbe prirkovalcev nikakor ne smemo zanemariti duhovnega vidika, ki zajema tako sporočilo, ki ga prinaša glasba zvonov, kot duhovno oblikovanje prirkovalcev. Poznavanje duhovne razsežnosti bogoslužja je lahko velika spodbuda pri ustvarjanju novih prirkovalskih melodij in pri ustvarjalnosti prirkovalcev. Poznavanje cerkvenega leta je nujno potrebno pri smiselnem vključevanju prirkavanja v bogoslužje, ki mora biti vedno pot, ki vodi v celoto.

Omenjeni pogledi nakazujejo, kako pomembno in potrebno je strokovno izobraževanje prirkovalcev. Navsezadnje je cerkveni zvonik »zunanja prižnica« župnije in ne sme nam biti vseeno, kakšen glas se iz njega sliši.

Odgovor na izziv časa

Področje prirkavanja vključuje in povezuje vedno večje število ljudi. Lahko rečemo, da je pred nami neobdelano polje, ki ponuja nove katehetske in strokovne izzive. Če se zavedamo, da je prirkavanje dar, ki ga je Stvarnik podaril slovenskemu človeku, potem ne moremo stati križem rok. Poleg starejših se danes tudi vedno več mladih navdušuje nad to zvrstjo sakralne glasbe. Zaenkrat so prepuščeni bolj ali manj sami sebi, ker ni ustrezno izučenih voditeljev, ki bi bili v celoti kos izzivom, ki jih prinaša delo z novimi prirkovalskimi skupinami. Tudi tako potrebne strokovne literature in priročnikov za prirkovalce ni. Nujno potrebujemo škofijsko prirkovalsko šolo, ki bi načrtno skrbela za poučevanje novih učiteljev prirkavanja in prirkovalcev. To je edina pot, da tudi prirkovalci postanemo cerkveni glasbeniki. Saj ne manjka talentiranih ljudi, ki bi z veseljem poprijeli za delo v dobrobit lepote prirkovalske pesmi. Potreben je samo nekdo, ki ima dovolj moči in poguma, da odgovori na izzive, ki so pred nami. Do takrat pa bomo po mnenju mnogih prirkovalci, na žalost, še vedno spadali le med »ljudske godce«.

Jože Mehle, referent za prirkovalce v ljubljanski škofiji